

ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

Από την πρώτη στιγμή που γνωστοποιήθηκαν οι δηλώσεις Ερντογάν σχετικά με την Συνθήκη της Λωζάνης, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιχείρησε να κρατήσει χαμηλούς τόνους, να επισημάνει τις ανάγκες της εσωτερικής πολιτικής στην Τουρκία που εξυπηρετούν οι επικίνδυνες αυτές πολιτικές απόψεις και να τις συνδέσει με τις εξελίξεις στη Μοσούλη.

Μάλιστα, με ανακοίνωσή μας είχαμε επισημάνει ότι η άποψη της ελληνικής κυβέρνησης πιάνει το νήμα της δημόσιας τοποθέτησης του Τούρκου διεθνολόγου καθηγητή Μπασκίν Οράν, ο οποίος αναφερόμενος στις δηλώσεις του προέδρου της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν σχετικά με την συνθήκη της Λωζάνης υποστήριξε: «Ο Ερντογάν μπροστά στον πανικό του, άρχισε τις εθνικιστικές προκλήσεις. Όλοι οι δεξιοί στην Τουρκία επικρίνουν τη Λωζάνη. Και το κάνουν αυτό όχι σε σχέση με τα νησιά, αλλά σε σχέση με το Κουρδικό πρόβλημα και τη Μοσούλη».

Είναι όμως μόνο αυτό; Η πολιτική επεμβατισμού και κατοχής σημαντικού τμήματος της Βόρειας Συρίας απαντά μόνο στους τουρκικούς φόβους για το Κουρδικό ζήτημα;

Θυμίζουμε ότι η Τουρκική Εθνοσυνέλευση έδωσε το πράσινο φως, με ευρεία πλειοψηφία, στη συνέχιση των επιχειρήσεων που διεξάγουν οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις στο Ιράκ και τη Συρία για έναν επιπλέον χρόνο. Η απόφαση εγκρίθηκε από τους βουλευτές του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP), του Λαϊκού Δημοκρατικού Κόμματος (CHP) και των εθνικιστών του MHP. Οι Τούρκοι στρατιωτικοί θα μπορούν να επιχειρούν εκτός των συνόρων της χώρας τους, ιδίως στο Ιράκ και τη Συρία, έως τα τέλη Οκτωβρίου του 2017.

Μήπως επομένως το ζήτημα της Μοσούλης αποκαλύπτει τις ευρύτερες διαστάσεις των δηλώσεων του Τούρκου Προέδρου, συνδέεται με γεωστρατηγικούς σχεδιασμούς μεγάλων και περιφερειακών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και έχει ως επίκεντρο το ενεργειακό; Μήπως

εφάπτεται των αποφάσεων του καθεστώτος Ερντογάν να προχωρήσει σε μια μεγάλη εκκαθάριση στο εσωτερικό της χώρας όλων των στοιχείων που «φυτεύτηκαν» από το 1923 με στόχο «την Ανοικοδόμηση της χώρας από την Αρχή», επανακαθορίζοντας ταυτόχρονα τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ και την Ε.Ε., προβάλλοντας όμως, στο πλαίσιο μιας ιστορικών διαστάσεων «διαδικασίας πλανητικής αναδιανομής και εγκαθίδρυσης επιρροών», τα συμφέροντα της ως Ηγεμονική Δύναμη; (άρθρο του Ιμπραχίμ Κραγκιούλ, άτυπου συμβούλου του Ερντογάν, στην εφημερίδα Yeni Safak, ναυαρχίδα των φιλικών ΜΜΕ προς το καθεστώς, της οποίας είναι γενικός διευθυντής)

Γιατί παράλληλα με τις δηλώσεις του Τούρκου Προέδρου Ερντογάν, ο υπουργός Άμυνας της Γαλλίας Ζαν Ιβ λε Ντριάν δήλωσε ότι ο βομβαρδισμός των στόχων της Νταές στην Μοσούλη από γαλλικά Μαχητικά αεροσκάφη που απονήχθηκαν από το αεροπλανοφόρο Charles de Gaulle, μετά από εντολή του Προέδρου Φρανσουά Ολάντ, προμηνύει μια μεγάλη επιχείρηση με στόχο την διάσωση της πόλης από την Ισλαμική οργάνωση. «Οι σημερινές επιχειρήσεις ήταν για την στήριξη των δυνάμεων του συνασπισμού στην περιοχή. Αν και όχι αμέσως, σύντομα θα ξεκινήσει μια μεγάλη επιχείρηση για την ανάκτηση της Μοσούλης από τα χέρια της τρομοκρατικής οργάνωσης Νταές», δήλωσε.

Η Γαλλία συμμετείχε στις επιχειρήσεις του διεθνούς συνασπισμού εναντίον στόχων της Νταές στο Ιράκ και την Συρία, έπειτα από τις επιθέσεις με 12 νεκρούς στο Charlie Hebdo τον Ιανουάριο του 2015, που έδωσαν το πρόσχημα για την νέα γαλλική ιμπεριαλιστική επέμβαση. Προηγουμένως, να θυμίσουμε ότι ο Γάλλος Πρόεδρος Ολάντ, βρίσκοντας πολύτιμο σύμμαχο στο πρόσωπο του τότε ΥΠΕΞ Ευ.Βενιζέλου απαιτούσε το 2013 την έναρξη βομβαρδισμών εναντίον του καθεστώτος Άσαντ με αφορμή ένα ακόμη μαζικό έγκλημα με χρήση χημικών όπλων.

Έντονο όμως καταγράφεται και το αμερικανικό ενδιαφέρον για τη Μοσούλη. Ο πρωθυπουργός του Ιράκ Χάιντερ αλ Αμπάντι ανακοίνωσε ότι η Ουάσινγκτον θα αναπτύξει επιπλέον στρατεύματα στη χώρα του για να βοηθήσουν τις ιρακινές ένοπλες δυνάμεις στην επιχείρηση για την ανακατάληψη της Μοσούλης από το Ισλαμικό Κράτος, που αναμένεται να ξεκινήσει εντός του έτους. «Υπήρξε διαβούλευση με τον αμερικανό πρόεδρο Μπαράκ Ομπάμα για το αίτημα της ιρακινής κυβέρνησης να υπάρξει μια τελική αύξηση του αριθμού των εκπαιδευτών και των συμβούλων υπό την ομπρέλα του διεθνούς συνασπισμού στο Ιράκ», ανέφερε ο Αμπάντι σε ανακοίνωση που δημοσιοποίησαν οι υπηρεσίες του. Στην Ουάσινγκτον, ένας αξιωματούχος του υπουργείου Άμυνας των ΗΠΑ, ο οποίος ζήτησε να μην κατονομαστεί, διευκρίνισε ότι το Πεντάγωνο εισηγήθηκε να σταλούν πάνω από 500 επιπλέον στρατιώτες στο Ιράκ. Σύμφωνα με αμερικανούς και ιρακινούς αξιωματικούς, η επιχείρηση ανακατάληψης

της πόλης ενδέχεται να ξεκινήσει το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Οκτωβρίου. Ο Λευκός Οίκος, που θέλει πάση θυσία να αποφύγει να εμπλακεί σε χερσαίες επιχειρήσεις, επιμένει πως οι Αμερικανοί δεν θα συμμετάσχουν στην επιχείρηση. Όμως παρότι αρχικά τα στρατεύματα του διεθνούς συνασπισμού παρέμεναν μέσα σε βάσεις, οι Αμερικανοί μοιάζουν να σχετικοποιούν αυτή τη θέση όσο η εκστρατεία για τη Μοσούλη πλησιάζει.

Τέλος, να επισημάνουμε δύο πολύ σημαντικές παραμέτρους:

Ø ο ΟΗΕ προβλέπει ότι η επιχείρηση στη Μοσούλη, όπου στον πληθυσμό κυριαρχεί το σουνητικό στοιχείο που ποτέ δεν είδε τις βάνουσες και διαφθαρμένες Σιιτικές πολιτοφυλακές ως απελευθερωτές, ενδέχεται να εκτοπίσει ένα εκατομμύριο άμαχους.

Ø Το υπουργείο εξωτερικών του Ιράκ απέρριψε τα σχέδια της Τουρκίας για συμμετοχή του στρατού της στις σχεδιαζόμενες επιχειρήσεις στη Μοσούλη. Σύμφωνα με το ρωσικό πρακτορείο ΤΑΣ το ιρακινό υπουργείο δεν έχει σκοπό αυτή η στρατιωτική επιχείρηση για την απελευθέρωση της Μοσούλης (που έχει καταληφθεί από τον Ιούνιο του 2014 από δυνάμεις του ΙΣΙΣ) να μετατραπεί σε ένα περιφερειακό ζήτημα, ούτε θα επιτραπεί η οποιαδήποτε στρατιωτική επιχείρηση να γίνει εκμετάλλευση από ηγεσίες διάφορων χωρών.

Να θυμίσουμε ότι στις 4/12/2015, ο Τουρκικός Στρατός είχε εισβάλλει στη Μοσούλη και πιο συγκεκριμένα στην πόλη Baashiqaah που απέχει 32 χλμ. από τη Μοσούλη, με μια δύναμη επιπέδου Συντάγματος, μαζί με άρματα μάχης και πυροβολικό. Οι Ιρακινές αρχές έκαναν λόγο για 600-1200 στρατιώτες, 24 άρματα μάχης M60/M48 και αδιευκρίνιστο αριθμό οχημάτων Α/Κ Πυροβολικού, με τις τουρκικές δικαιολογίες περί ανανέωσης των 90 Τούρκων Στρατιωτικών ακολούθων που βρίσκονται στην περιοχή για να εκπαιδεύσουν τους Κούρδους Πεσμεργκά του Ιράκ, να ηχούν περίεργα...

Ο πρόεδρος του Ιράκ Fuad Masud και ο πρωθυπουργός Haider Al-Abadi είχαν αντιδράσει έντονα. Είχαν μιλήσει για παραβίαση της εθνικής ακεραιότητας του Ιράκ και παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου. Και όλοι γνωρίζουν την αλληλεπίδραση των σχέσεων του σιιτικού κατεστημένου που κυριαρχεί πολιτικά στο Ιράκ με το καθεστώς των μουλάδων στο Ιράν.

Ο Σουνιτικός και ο Σιιτικός Αγωγός φυσικού αερίου του ίδιου κοιτάσματος και η απόπειρα απεξάρτησης της Ε.Ε. από την Ρωσία

Ο εμφύλιος πόλεμος στην Συρία και η παρατεταμένη σύγκρουση στο Ιράκ αποτέλεσαν εκτός των άλλων πεδίο αναμέτρησης δύο υποσυστημάτων ισχύος, του Σουνιτικού που απαρτίζουν

η Τουρκία-Σ.Αραβία-Κατάρ και το Σιιτικό στο οποίο συμμετέχουν το Ιράν, το καθεστώς Άσαντ και η λιβανέζικη Χεζμπολάχ, με το ιρανικό καθεστώς να παίζει ρόλο κηδεμονίας της Ιρακινής κυβέρνησης. Όπως όμως επισημαίνει ο Ιωάννης Μάζης στο βιβλίο του «Γεωπολιτική και γεωστρατηγικές της συριακής κρίσεως» από τις Εκδόσεις “Λειμών” οι συμμαχίες που αποτελούσαν αυτό το πλέγμα ανταγωνισμού ισχύος, με επίκεντρο την Συρία, ταυτίστηκαν με τα διαφορετικά ενεργειακά συμφέροντα και τους ανταγωνιστικούς αγωγούς που σχεδιάζοντο να διασχίσουν το συριακό έδαφος, αποδεικνύοντας παράλληλως πως οι ενεργειακοί σχεδιασμοί των υπερσυστημικών πόλων ισχύος ασκούν σημαντική επιρροή στις γεωπολιτικές εξελίξεις του συστήματος της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής. Συνεπώς, ο γεωπολιτικός παράγοντας της ενέργειας αποτελεί ακόμη μια σημαντική διάσταση της εξέλιξης της κρίσεως στην Συρία, η οποία συνέβαλε στην κλιμακούμενη περιφερειοποίηση και διεθνοποίηση του Συριακού Πολέμου».

Το νήμα αυτής της προσέγγισης πιάνει η γερμανική ηλεκτρονική εφημερίδα «Γερμανικά Οικονομικά Νέα» (Deutsche Wirtschafts Nachrichten), που σε άρθρο της με τίτλο «Ο Πόλεμος στη Συρία δεν γίνεται για το ISIS, είναι πόλεμος του πετρελαίου» δίνει τη δική της ανάλυση για τις εξελίξεις στη Συρία, σημειώνοντας ότι οι πιο σοβαρές συγκρούσεις συμβαίνουν μόνο σε περιοχές των μεγάλων αγωγών ή εκεί που προγραμματίζεται να κατασκευασθούν”, όπως γράφει το ρωσικό Sputnik. Ως εκ τούτου, λέει, ότι σύγκρουση δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια μάχη για τις καλύτερες περιοχές, ώστε να αρχίσει η προμήθεια πετρελαίου και φυσικού αερίου προς την Ευρώπη.

Ο συντάκτης σημειώνει ότι η Τουρκία στοχεύει στην εκστρατεία της στη Συρία να ελέγξει περιοχές οι οποίες θα αποτελέσουν μεγάλες διαδρομές πετρελαίου και φυσικού αερίου που βρίσκονται ήδη σε λειτουργία και για αυτές που έχουν προγραμματισθεί να δημιουργηθούν. «Δύο από τις πιο σημαντικές αγορές πετρελαίου βρίσκονται στις πόλεις της Συρίας Μανμπίτς και αλ Μπαμπ και οι δύο εντάσσονται στην τοπική κυβέρνηση του Χαλεπίου», αναφέρει η εφημερίδα. «Μέσα από τα εδάφη των δύο πόλεων υπάρχει ένας σημαντικός αγωγός που μεταφέρει πετρέλαιο από το Ιράκ στη Συρία, μέχρι την Ιντλίμπ».

Ο ίδιος αγωγός διασχίζει το έδαφος της πόλης του Χαλεπίου. Όποιος καταλάβει την πόλη Μανμπίτς αυτομάτως ελέγχει τη μεταφορά πετρελαίου στη Συρία, σημειώνει. Το ίδιο ισχύει και για τις δυτικές πόλεις της Συρίας του Χαλεπίου και την αλ Μπάμπ. Στα ανατολικά, ο ίδιος αγωγός περνά μέσα από τις πόλεις της Ράκα και Ντέιρ αλ Ζορ. Το πετρέλαιο που ρέει μέσα στον αγωγό προέρχεται από την ιρακινή πόλη της Μοσούλης μέσω του Σιντζάρ για το Ντέιρ αλ Ζορ και το δεύτερο σκέλος συνδέει την ιρακινή πόλη αλ Κάιμ στο Ντέιρ αλ Ζορ, όπως αναφέρει το δημοσίευμα. Μέχρι στιγμής στη σύγκρουση στη Συρία, η Τουρκία δεν έχει

καμία πρόσβαση στους αγωγούς πετρελαίου, λέει. Με την κατάληψη της πόλης Μανμπίτς της Συρίας, η Άγκυρα θα αποκτήσει πρόσβαση στο συριακό σύστημα αγωγών.

Η εφημερίδα αναφέρει ότι με τη σειρά της η Ρωσία υποστηρίζει την κατασκευή ενός αγωγού φυσικού αερίου που έχει ρυθμιστεί από το Ιράν μέσω του Ιράκ και τη Συρία, στην πόλη Χομς. Για αυτό η Μόσχα δεν θέλει η Χομς να πέσει στα χέρια των ισλαμιστών μισθοφόρων. Ο χάρτης του πολέμου στη Συρία, δείχνει ότι οι ΗΠΑ επικεντρώνονται κυρίως στις αεροπορικές επιδρομές στο ανατολικό τμήμα της χώρας, ενώ οι ρωσικές αεροπορικές επιδρομές επικεντρώνονται κυρίως στις δυτικές περιοχές της. Ο συντάκτης καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η Ρωσία θέλει να ελέγχει τη δυτική Συρία, προκειμένου να αποτρέψει την κατασκευή των φιλοδυτικών αγωγών.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες προσπαθούν να αποτρέψουν την κατασκευή φιλο-ρωσικών αγωγών, όπως είναι ο αγωγός Ιράν-Ιράκ- Συρίας στα ανατολικά. Εκτός από αυτόν υπάρχει και ο προτεινόμενος αγωγός ο οποίος υποτίθεται ότι συνδέει τα Υψίπεδα του Γκολάν με την Τουρκία μέσω της Δαμασκού της Συρίας. Εάν υπήρχε ανατροπή της συριακής κυβέρνησης, το Ισραήλ θα ενίσχυε τις θέσεις του, ως ανερχόμενος προμηθευτής φυσικού αερίου, ωστόσο η Ρωσία δεν θέλει κανέναν ανταγωνιστή στο τομέα αυτόν, σημειώνει το Sputnik, επικαλούμενο τη γερμανική εφημερίδα.

Την εκτίμηση ότι «ένας άλλος πόλεμος, ο πόλεμος των αγωγών πετρελαίου και φυσικού αερίου είναι πολύ πιθανόν να βρίσκεται πίσω από την εμφύλια σφαγή στην Συρία» ενισχύουν στοιχεία που βλέπουν το φως της δημοσιότητας από αναλυτές και διεθνή think tank καθώς αποκαλύπτεται ότι το Ιράν, το Ιράκ και η Συρία είχαν συμφωνήσει στις 25 Ιουνίου του 2011, λίγο πριν ξεκινήσει η εξέγερση, δηλαδή στην Συρία, την κατασκευή ενός αγωγού φυσικού αερίου ο οποίος θα ανεφοδίαζε την Δύση με ιρανικό φυσικό αέριο. Ο αγωγός αυτός θα τροφοδοτούνταν από το φυσικό αέριο του τεράστιου κοιτάσματος South Pars το οποίο μοιράζεται μεταξύ Ιράν (2/3) και Κατάρ (1/3) στον Περσικό Κόλπο. Το συνολικό μέγεθος του κοιτάσματος είναι 35,7 τρισεκατομμύρια κυβικά μέτρα απολήψιμου φυσικού αερίου και από αυτά το Ιράν κατέχει τα 10,2 τρισεκατομμύρια κυβικά μέτρα με το Κατάρ να κατέχει τα υπόλοιπα.

Το σχέδιο των Ιρανών περιελάμβανε την κατασκευή ενός αγωγού 1.500 χλμ ο οποίος θα ξεκινούσε από τον τερματικό σταθμό φυσικού αερίου Asalouyeh στις ακτές του Ιράν στον Κόλπο όπου καταλήγουν οι αγωγοί από τις εξέδρες του κοιτάσματος South Pars και την μεταφορά του φυσικού αερίου στην Συρία μέσω Ιράκ. Το τελικό κόστος αυτής της επένδυσης ήταν 10 δισεκατομμύρια δολάρια και άλλαζε ολόκληρο το ενεργειακό status της Μέσης

Ανατολής, αφού για πρώτη φορά οι Ιρανοί επεξαρτούσαν από τον Κόλπο τις εξαγωγές φυσικού αερίου της χώρας. Στην Συρία το φυσικό αέριο επρόκειτο να υγροποιηθεί σε ένα παράκτιο τερματικό σταθμό και να μεταφερθεί με πλοία στην Ευρώπη την μεγαλύτερη, σταθερή αγορά πλησίον της Μέσης Ανατολής, κυρίως σε σταθμούς αποθήκευσης που ελέγχονταν από τους Ρώσους, αλλά και από τους Γάλλους.

Στο συριακό λιμάνι Baniyas καταλήγει ο ανενεργός πετρελαιοαγωγός Kirkuk Baniyas ο οποίος είχε χωρητικότητα 300.000 βαρέλια την ημέρα και ο οποίος θα αποτελούσε την τερματική περιοχή ενός νέου αγωγού πετρελαίου, στο πλαίσιο μιας συμφωνίας που υπογράφηκε το 2010 μεταξύ Ιράκ και Συρίας, καθώς η ανακατασκευή του πρώτου αγωγού είχε κριθεί ασύμφορη. Οι δύο νέοι αγωγοί σχεδιαζόταν να μεταφέρουν 1,5 εκατ. βαρέλια αργού πετρελαίου την ημέρα και ο δεύτερος 1,25 εκατ. ελαφρότερου αργού πετρελαίου την ημέρα.

Απέναντι όμως σε αυτό το σχέδιο Σιιτικού αγωγού στέκει το Σουνητικό σχέδιο με το φυσικό αέριο να προέρχεται από το ίδιο κοίτασμα, αλλά από το μερίδιο του Κατάρ. Αναλυτές μιλούν για διπλό αγωγό πετρελαίου, απ' όπου θα μεταφέρεται επίσης πετρέλαιο από την Σαουδική Αραβία και τα Εμιράτα του Κόλπου σε μία επιχείρηση που έχει έναν τριπλό αντικειμενικό στόχο: να ανταγωνιστούν το Ιράν σε ένα στρατηγικό παίγνιο μηδενικού αθροίσματος -το κέρδος του ενός ανταγωνιστή είναι η ανάλογη ζημιά του αντιπάλου-, με μεγάλους χαμένους το Ιράν, την Ρωσία και την Κίνα, να μειώσει το κόστος μεταφοράς άρα και να διευρύνει το ποσοστό κέρδους και να εξαλείψει τον ιρανικό κίνδυνο να κλείσουν τα Στενά του Ορμούζ! Οι εξελίξεις αυτές σημαίνουν ότι αποκτούν διαφορετική ποιότητα οι βλέψεις των εκφραστών του Σουνητικού Ισλάμ και κυρίως της Σαουδικής Αραβίας να ανατρέψουν τον Σιιτικό άξονα που συγκροτούν Ιράν-καθεστώς Άσαντ-Χεζμπολάχ, με την σύγκρουση τους ήδη να βυθίζει στο αίμα, επιπλέον της Συρίας, την Υεμένη.

Και πώς συνδέεται η Μοσούλη με όλα αυτά; Ποιος ο ρόλος της Τουρκίας;

Η Τουρκία δεν κρύβει τις βλέψεις της να μετατραπεί σε ένα διεθνές ενεργειακό κόμβο, όπου θα συγκεντρώνει τι ενεργειακό μείγμα από την Κασπία, την Κεντρική Ασία, τη Μέση Ανατολή, το Βόρειο Ιράκ και ενδεχομένως το Ιράν, το οποίο πολλοί αναλυτές υποδεικνύουν ως έναν από τους πιο σημαντικούς ανταγωνιστές της Ρωσίας, σε 3 χρόνια που θα είναι έτοιμο. Καταθέτει λοιπόν ένα εναλλακτικό σχέδιο αγωγού που θα παρακάμπτει την Συρία, καθώς θα διέρχεται από την Ανατολική Ανατολία. Είναι ένα πιο ακριβό σχέδιο αλλά αποφεύγει τον Συριακό πόλεμο. Την 1 Δεκεμβρίου 2015, υπεγράφησαν στρατηγικής φύσεως συμφωνίες στο Άμπου Ντάμπι μεταξύ του Τούρκου Προέδρου Ερντογάν και του Σείχη του

Κατάρ, Χαμάντ μπιν Χαλίφα αλ-Θάνη, για να ακολουθήσει η τουρκική εισβολή στο βόρειο Ιράκ στις 4-5 Δεκεμβρίου, που περιγράψαμε προηγουμένως.

Όλα αυτά όμως τα σχέδια έχουν ένα επιπλέον χαρακτηριστικό. Βασίζονται σε συμμαχίες που εύκολα ανατρέπονται στο βαθμό που εξυπηρετούνται οι γεωστρατηγικοί στόχοι με άλλους όρους. Εδώ θα αναφέρουμε τον ανταγωνισμό μεταξύ Τουρκίας- Κατάρ και Σαουδικής Αραβίας, εντός του λεγόμενου Σουνητικού τόξου, με κοινή στάση απέναντι στο καθεστώς Άσαντ, του οποίου επιθυμούν την ανατροπή στηρίζοντας με κάθε τρόπο τις ακραίες ομάδες των μουσουλμάνων φονταμανταλιστών, αλλά με τελείως διαφορετικούς στόχους για την επόμενη μέρα. Το ποιος θα έχει το πάνω χέρι, αλλά και το πώς θα οριστεί η νέα πραγματικότητα βρίσκει απέναντι Τουρκία-Κατάρ και Σ.Αραβία, με τις πρώτες να στηρίζουν ένα διάδοχο σχήμα με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα, η οποία αποτελεί κόκκινο πανί για την Σ.Αραβία.

Επίσης, η σχέση Ελλάδας-Κύπρου, αλλά και ο άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου αποκαλύπτουν ότι δεν έχουν την σταθερότητα που τους αποδίδεται, καθώς η τακτική «ο εχθρός του εχθρού είναι φίλος» δε μπορεί να οικοδομήσει μια μακρόχρονη στρατηγική συμμαχία, αφού και πάλι μπορεί να υπάρξει ενδεχομένως διαφορετικός τρόπος εξυπηρέτησης των γεωστρατηγικών συμφερόντων. Η ανακάλυψη το 2009 νέων κοιτασμάτων φυσικού αερίου στην Ανατολική Μεσόγειο, κοντά σε Κύπρο, Λίβανο, Συρία και χωρικά ύδατα της Αποκλεισμένης και κατεχόμενης Λωρίδας στη Γάζα δείχνουν ότι μπορεί να υπάρξει και άλλο εναλλακτικό σχέδιο ενεργειακής απεξάρτησης της Ε.Ε. από την Ρωσία (όχι βέβαια της ίδιας ποιότητας), παρακάμπτοντας το Σαουδαραβικό εμπόδιο, μέσω των τουρκικών αγωγών, που επίσης θα κάνουν να γκρεμιστούν ως χάρτινοι πύργοι οι σχεδιασμοί του ελληνικού αστικού κατεστημένου σχετικά με τη δημιουργία υποθαλάσσιων αγωγών μεταφοράς φυσικού αερίου.

Σε συνδυασμό με τα παραπάνω πρέπει να εξετάσουμε την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού στην Ανατολική Μεσόγειο, όπου το Καστελόριζο αναδεικνύεται η κορυφή της σύγκρουσης για τον καθορισμό ΑΟΖ και την εκμετάλλευσης ενεργειακών κοιτασμάτων, με εκφρασμένες όμως τις βλέψεις των ανταγωνιζόμενων κρατών να διεκδικήσουν ευρύτερο ρόλο περιφερειακής ιμπεριαλιστικής δύναμης σε Μ.Ανατολή και Αφρική, διάσταση της οποίας είναι και ο έλεγχος των θαλάσσιων εμπορικών και ενεργειακών ροών.

Τέλος, θα πρέπει να επισημάνουμε ότι μεγάλης σημασίας ζήτημα αναδεικνύεται η σχέση της Τουρκίας με τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. Και είδαμε ήδη ότι μερίδιο ευθυνών για το Πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου, το καθεστώς Ερντογάν επιρρίπτει στις ΗΠΑ.

Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν ότι ήδη διεξάγεται «ένας άλλος πόλεμος μέσα στον Συριακό εμφύλιο πόλεμο», που φέρει και την καθοριστική ευθύνη για τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τα εκατομμύρια των προσφύγων. Είναι ένας πόλεμος που στο επίκεντρο του έχει το ενεργειακό ζήτημα και ιδιαίτερα την ενεργειακή απεξάρτηση της Ε.Ε. από την Ρωσία, αλλά και την εξυπηρέτηση γεωστρατηγικών συμφερόντων μεγάλων και περιφερειακών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Είναι ένας πόλεμος που συνδέεται με τις μεγαλοϊδεατικές βλέψεις του ελληνικού αστικού κόσμου, όπου το ελληνικό κράτος λαμβάνει ήδη μέρος, ενώ και η διεξαγωγή της Πανελλαδικής Πολεμικής Άσκησης «ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΑΣ 2016», την οποία παρακολουθεί από το ενοποιημένο Εθνικό Κέντρο Επιχειρήσεων (ΕΘΚΕΠΙΧ) στο ΓΕΕΘΑ, ο Ανώτατος Διοικητής των Νατοϊκών Δυνάμεων Ευρώπης (Supreme Allied Commander Europe-SACEUR) και Δυνάμεων ΗΠΑ στην Ευρώπη (US European Command-EUCOM), General Curtis M. Scaparroti, αποδεικνύει ότι οι ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις προετοιμάζονται να παίξουν πολύ πιο ενεργό ρόλο.

Μια άσκηση που έχει ως βασικό της σενάριο «την εξέταση και αντιμετώπιση της δημιουργούμενης από τις διεθνείς εξελίξεις κατάστασης, στο εγγύς και ευρύτερο περιβάλλον της χώρας μας» και ακολουθεί τις επαναλαμβανόμενες καταγγελίες μας για μετατροπή των ελληνικών αεροπορικών στρατιωτικών βάσεων σε ορμητήρια των βομβαρδιστικών του ΝΑΤΟ και των κρατών της Ε.Ε, εναντίον των λαών της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής!

Που έχει ως δεύτερο σοβαρό αντικείμενο τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας!

Όλα αυτά αποκαλύπτουν πλευρές του γενικευμένου παγκοσμιοποιημένου ταξικού πολέμου, που ξεκινά από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις για να φτάσει στην ιμπεριαλιστική περιφέρεια, όπου η εφαρμογή των δογμάτων Πολέμου-Καταστολής, η στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών και η κατασταλτική δράση των στρατιωτικών δυνάμεων, ο εμφύλιος πόλεμος και ο πόλεμος δια αντιπροσώπων, η ένταση του ανταγωνισμού περιφερειακών και μεγάλων δυνάμεων, συμπληρώνουν το παζλ του φαινομενικού χάους, όπου συναντώνται η Δικτατορία της Αγοράς, το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου, κυρίως όμως η εκμετάλλευση και καταπίεση του κόσμου της εργασίας.

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΔΩ

Καθήκον μας η ανασυγκρότηση του Αντιπολεμικού κινήματος, να διώξουμε τις βάσεις του θανάτου και να υποδεχτούμε τους πρόσφυγες-μετανάστες, ικανοποιώντας όλα τα αιτήματά τους.

Πρέπει τώρα να συμβάλλουμε στην ανάπτυξη ενός εργατικού διεθνιστικού αντικαπιταλιστικού κινήματος ενάντια στην ταξική αστική πολιτική και την κυβέρνηση, στους πολέμους και στις επεμβάσεις, στο ΝΑΤΟ, τον ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟ και την Ε.Ε.

Άμεσος στόχος του κινήματος πρέπει να γίνει η Ανατροπή της αστικής πολιτικής που ετοιμάζεται να εξαφανίσει κάθε εργασιακό δικαίωμα, να ξεπουλήσει τα πάντα, εντείνοντας την κρατική τρομοκρατία και τους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς, η ανατροπή του σύγχρονου Κοινοβουλευτικού Ολοκληρωτισμού.

Η ενίσχυση του κινήματος των φαντάρων μέσα στον Στρατό και η προβολή του πολιτικού στόχου:

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ-ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΥΜΕ για ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ε.Ε.-Ελληνική Ολιγαρχία

Δική μας απάντηση η μαζική συμμετοχή στην Αντιπολεμική, Αντιιμπεριαλιστική, Αντιφασιστική Πορεία Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες την Πέμπτη 20/10/2016 με συγκέντρωση στις 6 μμ στα Προπύλαια και πορεία στη Βουλή, τα γραφεία της Ε.Ε. και την Πρεσβεία των ΗΠΑ.

**ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΩΝ**

Τηλ: 6932 955437

diktiospartakos.blogspot.gr